

DIVOVSKI KORACI

KREŠIMIR PINTARIĆ

SADRŽAJ

UVODNA PJESMA

ILI

BORBA PROTIV ZABORAVA:

TEORIJA & PRAKSA 3

NEŠTO O NJOJ

ILI

KAKO KREŠIMIR PINTARIĆ ZAMIŠLJA LJUBAVNU POEZIJU NA KRAJU XX. STOLJEĆA,
KOJA NE MORA, NUŽNO, IZAZVATI POMOR MEĐU ČITATELJSTVOM 6

prva 7

druga 8

treća 9

četvrta 11

peta 13

šesta 14

sedma 15

osma 16

deveta 17

deseta 18

jedanaesta 20

dvanaesta 21

trinaesta	22
REBEKA NEĆE UMRIJETI ILI KAKO KREŠIMIR PINTARIĆ ZAMIŠLJA POEZIJU KOJA, AKO NIŠTA DRUGO, OPRAVDAVA SVOJ NASLOV	24
Pripovijest	25
Moramo biti bez iluzija o tome da možemo biti bez iluzija	30
Čvrsto sam uvjeren da inteligencija nema naročita utjecaja na oblikovanje čovjekovih stavova	33
Trenutak pravog osjećaja	37
Najbolje godine mog života	39
Zanošenje	40
Subota	41
Dogovor	43
Sve je bilo u redu dok nisu ubili psa	45
Što se dogodilo	48
Yo la tengo!	50
Savršeni zvučni zid za Krešinih devet minuta i šest sekundi vječnosti	54
Ono što sam prešutio	57
Uspostavljanje ravnoteže	58
Klub boraca	59

Što je Danijel Dragojević rekao	61
Izaberi život	63
Napad podvodnim bombama	64
 JOŠ NEŠTO O NJOJ ILI KAKO KREŠIMIR PINTARIĆ ZAMIŠLJA OTAVU	66
prva	67
druga	68
treća	70
četvrta	73
peta	76
šesta	77
sedma	79
zaključna napomena	82
 ZAKLJUČNA PJESMA ILI SLOBODNI STE POVJEROVATI BILO ŠTO	83
 NAKON ZVUČNOG SIGNALA MOŽETE OSTAVITI PORUKU	86

O autoru	87
Impresum	88

Sandri, opet

All I want in life's a little bit of love to take the pain away
Getting strong today, a giant step each day.

Jason Pierce

UVODNA PJESMA ILI BORBA PROTIV ZABORAVA: TEORIJA & PRAKSA

TEORIJA

najbolji način
da nešto otrgnete
zaboravu
jest da to
zapišete.

isto tako
zna biti
od velike pomoći
ako to što zapišete
stavite na mjesto
koje je određeno
za pohranu priloga
borbi protiv
zaborava.

i da ne zaboravim:
važno je ne zaboraviti
zapisati ono
što ne želite
zaboraviti.

moram priznati da ovo zadnje
zvuči banalno i izlišno
i to baš zato što to i jest –
a to je i razlog zbog kojeg se tako lako
zaboravlja.

PRAKSA

Miroslav je jučer
komentirajući moje odgovore
na postavljena pitanja
primijetio:
slavonski smisao za humor je glup
ali efikasan.

to mi se svidjelo
pa sam odlučio zapisati.

kada smo već kod stvari
koje mi se sviđaju –
jedan primjer
dobre književne
studije.

Kruno upada u sobu urlajući:
tko je rekao da žensko pismo ne postoji?
naravno da postoji –
histerično premještanje namještaja
konkretnost
tvarnost
tjelesnost.

rekao je još nešto
o ženskom pismu
ali se ne mogu sjetiti
što.

zapravo mogu
ali spominju se
određena imena i prezimena
pa prijeti realna opasnost
da se studija pretvori
u neukusan
književni

trač.

p.s.

postoje stvari koje su gore
od teorije.

NEŠTO O NJOJ
ILI
KAKO KREŠIMIR PINTARIĆ ZAMIŠLJA
LJUBAVNU POEZIJU NA KRAJU XX.
STOLJEĆA, KOJA NE MORA, NUŽNO,
IZAZVATI POMOR MEĐU ČITATELJSTVOM

PRVA

ja sam u Zagrebu
žena mi je u Osijeku.
to ima svojih prednosti i nedostataka.
ali nisam htio o tome.

želim reći ovo:
ponekad ja idem u Osijek
a ponekad ona dođe u Zagreb
i bez obzira na pravac kretanja
trošimo se nemilice.
najizrazitije prvi i zadnji dan
čini mi se.

ona mi i nije žena
mislim *prava* žena
tek ja nju tako zovem: ženo.
bilo kako bilo
lijepo nam je kada smo zajedno.

mislim da je volim.

DRUGA

ona nije nikada vulgarna
dok sam ja počesto.
ona pita: može jedno maženje?
a ja: nismo se dugo jebali zar ne?
ipak čini mi se da joj to uopće ne smeta.

kada koristim izraze kao pička kurac jebanje
ona me uvijek pomiluje
rukom ili pogledom
kako joj je već zgodnije u određenom trenutku
i kaže mi
ne bez zanosu:
moja seljačina!

mislim da me voli.

TREĆA

ona je prilično šutljiva.
u svakom slučaju
šutljivija nego se to
od žene očekuje.
ako netko misli da se zbog toga žalim
griješi.

ipak ponekad popizdim zbog toga
ili nečeg drugog
i kažem joj:
daj pričaj nešto.
ona me samo pogleda
ili pita:
što?
onda odustajem.

dogodi se da izađemo zajedno
a da i ne budemo zapravo zajedno:
budemo u istoj birtiji
ona sa svojim curama
ja sa svojim dečkima.
ma koliko se dobro
ili loše
zabavljao
s vremena na vrijeme potražim je pogledom:
često imam priliku vidjeti
da se sasvim dobro provodi
i da je daleko od svake
šutljivosti.

onda se samo nadam
da će večer završiti u pravom trenutku.
u tom će slučaju

na putu do kuće
i moja najbesmislenija pitanja
dobiti prave odgovore.

moram dodati da sam primijetio kako intenzitet razgovora
ima veze s količinom konzumiranog alkohola.

ja obično prednjačim:

glasam sam

i smijem se

koječemu.

a kada se uvučemo u krevet

pitam: o čemu si pričala s curama?

ona mi samo jezikom začepi usta

pa se lijepo pojbemo.

isto tako sam primijetio kako razina eksperimentiranja

ima veze s količinom konzumiranog alkohola.

teško je reći tko

prednjači.

bilo kako bilo

prije nego zaspimo

ležimo neko vrijeme

u mraku

i tišini

osjećajući se

upravo

sjajno.

ČETVRTA

ponekad se dogodi ovo:
sjedim za stolom i nešto pišem
ona je u krevetu i nešto čita.
onda osjetim da me gleda: želi mi nešto reći
ali misli kako ne bih htio da me prekida.
tada se okrenem prema njoj
da joj pokažem
kako to što pišem
nije ništa
važno.

pišeš li o meni?
pita.

ja samo šutim jer mislim kako ni *da* ni *ne*
nije neki odgovor na to pitanje
a istodobno znam
da ona očekuje
upravo jedan
od ta dva
odgovora.

voljela bih kada bi ponekad pisao o meni
kaže.

onda ustajem od stola i sjedam do nje.
neko vrijeme ostajemo tako
a onda joj kažem:
imam prijedlog.
napraviti ću kokice
pa ćemo gledati TV.
nekakav film
ili seriju.

ili emisiju o mravima Eskimima Budimpešti.
sutra ću napisati
nešto o tebi.

PETA

ona i ja počesto organiziramo seks.
mislim – nemam nikakvu predodžbu o tome
koliko često to drugi rade
ali kada bi me pitali koliko učestalo
organiziramo seks
rekao bih:
često.

ipak povremeno se dogodi sljedeće:
krenem prema njoj
i ona odmah kaže: nemoj.

onda se trudim biti
umiljat duhovit zavodljiv.
kažem: pa to te neće *ubiti*.
ili: hajde *prostate* radi
ako već ništa drugo.
očigledno je da mi
umiljatost duhovitost zavodljivost
nisu jača
strana.

znam: čovjek ne može biti ono što nije.

kada mi dopre do svijesti
da su mi izgledi
ništavni
pokušam izazvati
makar sažaljenje:
pa neću valjda *drkati* pored ovakve žene.
ona slegne ramenima:
pa to te neće *ubiti*.

usprkos svemu mislim da me voli.

ŠESTA

kada želim nešto reći o njoj
uhvatim se kako govorim: moja žena.
a ne mislim tako.

polako.
evo u čemu je stvar.
mrzim kada netko kaže: moja žena.

pomislim: kurac je tvoja
ostavit će te
prije nego što dovršiš rečenicu.
pomislim: ostavit će te
a onda ćeš tumarati okolo
kao *heroj*
i svim ćeš prijateljima
ići na kurac.

čak i ako ispadne da sam pogriješio
znam da je sve to
čisti slučaj:
nitko i ništa nije ničije.

kao iznimku priznajem jedino smrt.

SEDMA

istini za volju
ona i nije neka čitateljica poezije.

ali tko danas jest.

ne mogu zamisliti nikoga kome bi bilo važno
čita li netko poeziju ili ne
osim ako mu to nije nekakvo
eliminacijsko pitanje.

otprilike ovako:
upoznaš se s nekim
pitaš: čitaš li poeziju?
pod jedan: odgovor je *da*
okrećeš se i tražiš neku
normalnu osobu
za razgovor.
pod dva: odgovor je *ne*
lagnulo ti je i počinješ nešto za što se nadaš
da će se pretvoriti
u dobru zabavu.

OSMA

nedavno mi se dogodilo
da sam htio nešto reći o njoj
ali sam na kraju govorio o nečem sasvim drugom.
sada se kajem zbog toga.
ne previše: tek toliko da znam da je u pitanju kajanje.

pretpostavljam da se svakom dogodi da želi reći nešto
Stvarno Važno
pa mu se to izjalovi.

meni je to već sasvim normalno.

DEVETA

ona nikada ne traži da pročita
ono što sam napisao.
potpuno je razumijem.

ipak još nikada nije odbila pročitati nešto
što bih joj
ničim izazvan
ponudio na čitanje.

i uvijek kaže: sviđa mi se.
zapravo skoro uvijek.
kada je izuzetno dobre volje
pride mi s osmijehom
gotovo *ozarena*
zagrlj me kao što se grli retardirano dijete
i kaže:
pjesniče!

mislim da me voli.

DESETA

usred nekog nevezanog razgovora
ona se uozbilji
i kaže: htjela bih imati rakuna kada budemo muž i žena.

pokušam preko toga prijeći nekakvom frazom.
kažem: o tome bi vrijedilo porazmisliti.
ili: trebalo bi se raspitati
smiju li se izvoditi u šetnju
na javne površine.

ali ona ne dopušta da ostane na tome.
ozbiljna sam
a ti nisi duhovit
kaže.

odgovaram joj da ćemo se
ako stvari tako stoje
teško razumjeti.
a ako na trenutak pristanem na ozbiljnost
kažem kako mislim da mi je rakun potreban
kao rupa u glavi.
kažem kako mislim da će joj nekoliko komada djece
ubiti želju za rakunima.
kažem kako mislim da će nam nekoliko dobrih knjiga
biti sasvim dostatna
razonoda.

onda ona mijenja taktiku:
sjeda bliže i postaje izrazito umiljata
naslanja mi glavu na rame
ili se igra s mojom kosom
i kaže da bi meni njoj i rakunu moglo biti sasvim fino
i da su rakuni vesela i nestašna stvorenja

koja više od svega
na ovom svijetu
vole kidati
knjige.

ponekad mislim da rakune voli više nego mene.

JEDANAESTA

druga najljepša stvar što mi se može dogoditi
jest da se probudim pored žene koju volim.
točnije – da se probudim sam od sebe.

prva jest da me ona probudi.
ako netko misli da to radi
poljupcem
kavom
doručkom
ili takvim nečim
lud je čovjek.

ona mene budi šutanjem.

kada ujutro otvorim oči i vidim
da su i njezine otvorene
upitam je:
jesi li me šutnula ili sam se sam probudio?

ponekad mi pokuša slagati
ali mislim da još nikada nije uspjela.
dovoljno je da je pogledam u oči.
bez suvišnog okolišanja
i prenemaganja
one kažu:
naravno da sam te šutnula naivčino.

mislim da me voli.

DVANAESTA

ako ne znate kako šutanjem budi žena koju volite
ne znam što vas zadržava na ovom svijetu.

ali ako ne znate kako kuha žena koja ne zna kuhati
ne znam kako možete misliti da vam se dogodilo išta *loše*.

kad god nešto skuha
više nisam tako uvjeren da me voli.

TRINAESTA

nešto o čemu bih zapravo trebao šutjeti:
iako je volim
to me ne sprečava da gledam druge žene.
da ne bude nesporazuma
naglašavam:
gledam.

ja mislim da je to sasvim u redu
ali ona se ne slaže sa mnom.
objašnjavam joj: ako te volim
to ne znači da mi se sve druge žene *gade*.
muškarci jednostavno vole vidjeti lijepu ženu
i po tom se pitanju
ništa ne može učiniti.
ona samo zatvori oči
i počne preglumljeno duboko disati.
kao da sam je upravo pokušao ubiti
izrekavši najveću glupost na svijetu.

ne pokušavajte ženi objašnjavati ovakve stvari.

kaže: mogu shvatiti da gledaš druge žene
dok nisi sa mnom
ako uopće ostaješ samo na tome
ali ti si toliko bezobrazan da ih gledaš
i kada si pored mene.

u pravu je: bezobrazan sam.

bito kako bilo
meni je veći užitak
gledati druge žene
dok je ona u blizini.
ako vidim nešto žensko

vrijedno detaljnijeg razgledavanja
kažem da idem proćavrljati
s ovim ili onim
pa tijekom razgovora
svu pažnju usmjeravam
na periferni vid.

to mi pričinjava znatnu ugodu
ali je najčešće
pogubno
za razgovor
koji vodim.

u jednom trenutku postanem svjestan
da ona prolazi pored mene
i da mi nehaljno
onim savršeno mirnim
nije-ništa-važno-ali-da-te-podsjetim glasom
dobacuje:
rekla sam ti da ne gledaš druge žene životinjo.

ne znam zašto ali mislim da me voli.

REBEKA NEĆE UMRIJETI
ILI
KAKO KREŠIMIR PINTARIĆ ZAMIŠLJA
POEZIJU KOJA, AKO NIŠTA DRUGO,
OPRAVDAVA SVOJ NASLOV

PRIPOVIJEST

u rujnu prošle godine iznajmio sam
dvosobni stan:
Knežija
centralno grijanje
svježe oličen
prelakovani parketi
ispravne sanitarije.
dobar pogled u stanove u susjednoj zgradi.
razmišljao sam da odustanem od kupnje televizora.
bio sam vrlo zadovoljan.

prvih dana sam hodao na prstima
i osluškivao kako susjedstvo diše.
u stanu do imali su irskog setera
koji je potvrđivao moje stajalište
da pse ne treba držati u stanu.
u stanu iznad živjela je samo jedna osoba
ili barem samo jedna koja je nosila klompe.
nisam uopće sumnjao u to da je u pitanju
neki ljubitelj golih podova.
bio sam uvjeren da je po zanimanju
liječnik ili zubar.

bilo kako bilo
prevario sam se u procjeni sanitarija
tako da sam pred Božić
morao promijeniti gumicu na slavini.
papagajke sam posudio od susjede s irskim seterom.
kada sam ih vraćao
rekla mi je
ispod glasa
da se u *mom* stanu
prošle godine objesio vlasnik.

da je dobro zasmrđilo
prije nego su shvatili što se dogodilo.
zahvalio sam joj za papagajke
i rekao da ne vjerujem u duhove.
tada mi je postalo jasno
zbog čega je stan nedavno uređen.
tu večer sam prijateljima pričao o tom samoubojstvu
dodavši još nekoliko detalja
da priča bude uvjerljivija.

prije nešto više od mjesec dana
na povratku iz grada zatekao sam gužvu pred zgradom:
policija hitna stanari prolaznici.
ugledao sam susjedu s irskim seterom
i upitao što se dogodilo.
rekla je da je gospodin Dragun skočio kroz prozor
i da je mrtav.
da su tijelo već odvezli
i da je u ograđenom prostoru
ostala samo krvava mrlja na asfaltu
prekrivena najlonom.
i jedna klompa.

tu večer sam namjeravao provesti podalje od stana
ali nisam:
ostao sam sjediti u naslonjaču.
iz stana iznad
ako mogu to tako reći
neprestano je dopirala tišina.
cijelu večer sam zamišljao kako to popodne
hoda iz kuhinje u sobu
i opet natrag istim putem
kako klompe udaraju po golim podovima
kako u jednom trenutku zastaje
i onda skače kroz prozor.
sasvim sam jasno mogao vidjeti

kako je iza njega ostala
samo jedna klompa ispod prozora.

ne znam koliko je bilo sati kada sam pozvonio susjedi.
prvo je zalajao njezin pas
a onda sam začuo korake.
osjetio sam podulji pogled.
neodlučnost.
onda se okrenuo ključ
i vrata su se otvorila.
bilo je očigledno da je spremna za spavanje.
upitala me što se dogodilo.
trenutak sam šutio
a onda je upitao:
čime se bavio gospodin Dragun?
pogledala me zbunjeno
i rekla:
bio je trgovački putnik.
gledao sam je
držeći ruke u džepovima.
onda je rekla:
znate li mladiću koliko je sati?
mislim da je htjela zvučati prijekorno.
nije uspjela.
bila je draga žena.
pružio sam ruku
uhvatio njezinu
i prodrmao je.
bila je hladna i mlitava.
rekao sam
hvala
i otišao.

sutradan sam gledao domara i njegovu ženu
kako pokušavaju ukloniti mrlju s asfalta.
on je donosio kante vode

a žena je metlom čistila tamno mjesto.
maknuo sam se od prozora nakon četvrte kante.
mrlja je bila bljeđa.
skuhao sam kavu
zapalio cigaretu
povukao dva dima.
osjetio ugodnu slabost.
bilo mi je drago što i nakon deset godina pušenja
još uvijek osjetim tu slabost od prve cigarete.

kada sam izlazio iz zgrade
domara i njegove žene više nije bilo.
mrlja je još bila tu.
vozeći se tramvajem zamišljao sam
kako otac majka bilo tko
dolaze u mrtvačnicu identificirati tijelo
kako potpisuju obrasce potvrde zapisnike
kako preuzimaju pokojnikovu odjeću sat nakit.
klompu.

izašao sam u Frankopanskoj
prošetao do Cvjetnog
sjeo na klupu
i čekao da se pojave Ivan i Damir.
pokušao sam ne misliti više.

u jednom trenutku sam postao svjestan
da netko pažljivo promatra
moj lijevi profil.
okrenuo sam se
i ugledao dječaka
od tri-četiri godine.

hej
rekao sam.
nije se micao s mjesta.
pokušao sam ga zbuniti

gledajući ga netremice u oči.
desetak sekundi je bio miran i ozbiljan
a onda mu se lice razvuklo u osmijeh.
podigao je oduševljeno pogled i ruke prema oblacima
i povikao:
čemu ovo služi?

MORAMO BITI BEZ ILUZIJA O TOME DA MOŽEMO BITI BEZ ILUZIJA

jedne srijede Zvonko dolazi kod mene i kaže:

hoćeš sa mnom na Eurokaz večeras
imam dvije karte i punu kuću gostiju
pa bih rado prespavao kod tebe.

kažem može i pitam:

što se nudi?

Zvonko odgovara:

Ron Athey

peder s HIVom

predstava je krvava

svi se režu i buše

i sve.

neko vrijeme se pretvaram da razmišljam:

odlično

sjest ćemo u zadnji red.

u ronilačkim odijelima

dodaje Zvonko.

jedne srijede Zvonko i ja se vraćamo s Eurokaza.

noć je predivna i mi ne govorimo.

Ron Athey se rezao

razapinjao

jebao u dupe

itsl.

Zvonko kaže:

sada ti je jasno zašto sam se vratio iz Amerike.

i onda opet hodamo i šutimo.

Zvonko kaže:

čovječe

imaš li kakve slikovnice

nešto za djecu

pun mi je kurac stvarnosti.
kažem:
nemam ništa slično
ali imam komad nekog *shita*
pa ćemo smotati
komad ili dva.
tko jebe Rona Atheyja.
živi u L.A. a tamo nitko ne umire od starosti.

jedne srijede Zvonko i ja motamo *joint*
i njemu je puna kuća gostiju
i prespavat će kod mene.
pušimo *joint* izvaljeni na krevete
i znamo da svijet ne suosjeća s nama
da se ratovi neće zaustaviti
da se bolesti neće povući
da ljudi neće postati bolji lošiji
nikada.

to nas trenutno uopće ne smeta.
osjetim kako me *joint*
polako lijepi za krevet
svakim dimom sve temeljitije
kako nemam snage
boriti se s gravitacijom.

kažem:
mislim da mi je mozak
odrvenio.
mislim da mi je tijelo
razliveno.

Zvonko kima glavom i kaže:
aha.
Zvonko kima glavom i kaže:
meni bridi lijevo
uho.

noć je predivna

ali previše sam napušen
da bih bio u stanju to primijetiti.
a opet znam:
noć je predivna.
Zvonko se umiva u kupatilu
a to u njegovom slučaju znači
da mu je kosa potpuno mokra
da mu je košulja potpuno mokra
da je cijelo kupatilo potpuno mokro.
ne mogu ga vidjeti
ali tišina nakon zatvaranja vode znači
da promatra svoj odraz u ogledalu.
čujem ga kako govori
isprva tiho
a onda sve glasnije:
choose life.

ČVRSTO SAM UVJEREN DA INTELIGENCIJA NEMA NAROČITA UTJECAJA NA OBLIKOVANJE ČOVJEKOVIH STAVOVA

Josip je moj prijatelj.
Josip je dobar čovjek.
Josip je inteligentan čovjek.
vrlo dobar i vrlo inteligentan.

ali.

Josip je čovjek
koji mora biti u pravu.
Josip je čovjek
koji misli da su njegovi stavovi općeprihvatljivi.
Josip je čovjek
koji uporno oblikuje javno mnijenje.

ali.

nisam ja nikakva javnost.
ne dam se *oblikovati*.
gundati volim.
proturječiti također.
jebe mi se za općeprihvatljivost
bilo čega.

priznajem da mi ne smeta
ako sam u pravu
iako mi je važnije
gundanje
kao takvo.

dakle.

recimo da nas pet-šest pije u nekoj birtiji.

Josip
potpuno neisprovociran
kaže da je nedavno
upoznao Maju Blagdan
i da se ispostavilo kako je ona
jedna sasvim
pametna zabavna inteligentna
osoba.

na to mu kažem da sam nedavno
gledao nekakav *interview* s Majom Blagdan
i da je bila odjevena
i da se ponašala
kao da je *femme fatale*.
kažem mu da
ukoliko izgledaš kao Maja Blagdan
nije nimalo
pametno zabavno inteligentno
tako se odijevati
i ponašati.

Josip kaže da to nema veze
s *pravom* Majom Blagdan
i da je na to prisiljena
jer je njezino ponašanje u javnosti
utvrđeno ugovorom.

na to mu kažem da mislim da nije
pametno zabavno inteligentno
potpisati takav ugovor.

Josip odmahuje rukom
i kaže da ja ništa ne razumijem.

onda se naginje prema meni
i kaže da je Maja za to *dobro plaćena*.

svima je jasno
da pasji skot
aludira na moj *bonitet*.

a meni je jasno da novci nisu u uzročno-posljedičnoj vezi sa
zabavnošću pameću inteligencijom
kao i da mnoge druge stvari
nisu u bilo kakvim vezama
s bilo čim.

ali odustajem od toga da dokazujem
tako očiglednu stvar.

prelazim na upravni govor.

pitam:
daš li se jebat' u dupe za novac?
odgovara:
to nije isto.
pitam:
koja je razlika između jebanja u dupe
i jebanja u mozak?
odgovara:
ti mi reci kada si tako pametan.

trenutak šutim
i promatram ostale:
kučkini sinovi su
već poslovično
na njegovoj strani.

pomislim:
šteta što nema Boga.

pomislim:
dobro.

teatralno pogledam strop

duboko uzdahnem
i kažem:
možda je u dupe
fino.

TRENUTAK PRAVOG OSJEĆAJA

bio sam budan
i svjestan da telefon u kuhinji uporno zvoni.
zatim je na trenutak stao
i onda ponovno počeo.
pomislio sam da je nekome doista stalo do mene
i ustao iz kreveta.
krenuo sam prema telefonu
opasno se naginjući ulijevo.
stigavši u kuhinju
zastao sam – bila je tako jarko osvijetljena
da sam pomislio kako je taj trenutak negdje na Jarunu
pala atomska bomba.

dok sam slobodnom rukom češao zatiljak
– i žmirkao zaprepašten prosinačkim suncem –
objašnjavao sam ženskom glasu
najuvjerljivije što sam mogao
da sam siguran kako na ovom telefonskom broju
nema gospodina Markovića.
kada je napokon povjerovao u to
na trenutak je zašutio
a onda rekao:
meni samo gospodin Marković može pomoći.
glas je zvučao tako bespomoćno i molećivo
i meni je još samo malo trebalo da si počnem prebacivati
što nisam gospodin Marković.
siguran sam da sam tada trebao nešto reći.
glas je rekao
ispričavam se što sam vam smetala.
nakon toga linija se prekinula.

stajao sam još nekoliko trenutaka zureći u telefon
a onda spustio slušalicu

i prišao prozoru potpuno očaran prizorom:
prekrasno zimsko sunce nasadeno nad Knežijom.
dok sam tako stajao pored prozora
osjetio sam se mamurnim
ali onako—
sigurno ste i sami doživjeli jedan od tih mamurluka:
ne kada se čini da nema smisla išta raditi
već da ima smisla ništa ne raditi.

NAJBOLJE GODINE MOG ŽIVOTA

ostali smo uvjerljivo zadnji

tj.

potpuno neosjetljivi na cijeli spektar
konobarovih pogleda.

pili smo tko-zna-koje pivo
i pričali o svim lijepim stvarima
za koje volimo vjerovati
da su nam se dogodile.

npr.

pričali smo kako je bilo divno
prošlog Božića
kada je jedna potpuno nepotrebna prepirka
završila besmrtnom Ivičinom opaskom
Zvonko
ti sve srozavaš na intelektualno.

ZANOŠENJE

dogovor je bio da se nađemo kod konja
u pola jedan.
za razliku od prethodna četiri
dan je bio sunčan i topao
i godilo mi je onako besposlenom
držati ruke u džepovima.
onda sam zapalio cigaretu
i gledao kako se ljudi beskonačno naguravaju
oko pristigle jedanaestice.
učinilo mi se da više nikada neće nikamo otići.
u jednom trenutku trg se opasno nagnuo
ostao u tom položaju nekoliko sekundi
a onda se opet izravnao.
iz zaprepaštene gomile začuo se izdah olakšanja.

SUBOTA

kada sam stigao u *Sedmicu*
zauzeo sam strateški važno mjesto
i naručio pivo.
nisam se ni s kim posebno dogovarao
ali sam znao da ću uskoro ugledati barem pet poznatih lica.
bio sam u pravu.
na moju veliku žalost – najmanje tri koja nikako nisam želio.
mislio sam da ću nakon dva tri piva
biti raspoložen da nekoga od njih vrijeđam
ali to se nije dogodilo:
problem je bio u tome što nitko nije bio sposoban
pružiti dovoljno jak otpor
da bi se taj posao isplatilo.
kao *coup de grâce* mog subotnjeg provoda
pojavio se Davor sa svojim ranjenim srcem
i odumirućom jetrom.
stao je do mene
pogledao me svojim mutnim očima
udario rukom o šank
i povikao:
od žena možeš dobiti samo seks!
složio sam se s njim
jer je bilo očigledno da je čovjek u pravu.
onda me zagrlio
i rekao:
postoje žene koje ne mogu nikako—
dalje ga nisam razumio niti riječ
jer je pokušavao pogledom pratiti par dobrih nogu.
trebalo mi je dobrih petnaest minuta da mu objasnim
kako neizostavno moram biti na autobusnom kolodvoru
u pola dvanaest jer dočekujem
tetku iz Dortmunda.

dok sam čekao tramvaj u Frankopanskoj
promatrao sam dvije cure:
bile su malo preglasne da bi bile lijepe
ali previše zgodne da bih se ponašao kao da ne postoje.
odjednom su se njih dvije stišale
počele nešto šaptati
a onda zašutjele
i zagledale se u mene.
potom su prasnule u smijeh.

DOGOVOR

početkom ožujka
gospodin Turković me obavijestio da *mora* podići stanarinu.
nazvao sam Domagoja
i upitao:
hoćeš živjeti sa mnom?
odgovorio je da bi.
rekao sam mu da dođe na *Real-Bayern* i pivo.
rekao sam mu:
razmisli što ti je najvažnije kod cimera
uzmi papir i napiši.
ja ću napraviti isto
pa ćemo se mijenjati.
i onda?
upitao je.
ako se slažemo s napisanim
bit ćemo cimeri
odgovorio sam.
tišina u slušalici je potrajala nekoliko trenutaka dulje
nego li je to bilo dramatski opravdano.
možemo te papire zalijepiti na zid
i neka tamo ostanu
dok ne naučimo
živjeti zajedno
dodao sam.
a smijem li napisati pjesmu o proljeću
ili šumskim životinjama?
upitao je.
neka budu šumske životinje
odgovorio sam
i spustio slušalicu.

stigao je na sam početak utakmice.

rekao sam:

daj da to odmah riješimo

i pružio mu komad papira na kojem je pisalo:

iza mog cimera ne smije poslije tuširanja ostajati voda u držaču za sapun.

kimnuo je.

iz džepa je izvadio ispresavijani komad papira na kojem je pisalo:

moj cimer mora željeti ostati moj cimer.

SVE JE BILO U REDU DOK NISU UBILI PSA

ponedjeljak je navečer
i Krešo i ja ispijamo piva ispred televizora.
gledamo američki film
u kojem Dennis Weaver glumi udovca s dvoje djece
gomilom poslovnih problema
i rakom pluća.
ovo s rakom – naravno – zataji svima:
djeci
sestri
prijateljima.

film je *nabijen* emocijama.
priča je topla jednostavna ljudska.
svi preduvjeti su zadovoljeni
da počnemo suosjećati s našim junakom.

uopće se ne obaziremo na to.
dobacujemo glupe komentare
psujemo
ne bi li film učinili podnošljivim.

uskoro počinjemo navijati za rak:
kad god se stari Dennis zakašlje
vičemo
KRV!
PLJUNI KRV!
itsl.
na trenutke
gotovo da se i zabavljamo.

problem je nastao zbog psa.

oni su prava američka obitelj
i imaju tog psa

- nekog bijelog mješanca.
to je jedina točka u kojoj su nam likovi razumljivi:
volimo tog mješanca.
nasmijava nas.

bilo kako bilo
jednog dana psa pregazi auto
i to ne njegovom krivicom.
ne volim što se to dogodilo
ali mi je jasno *zašto* se to dogodilo.
redatelj će sada iskoristiti ovu smrt
i pružiti starom Dennisu priliku da objasni svojoj djeci
kako sva živa bića
umiru
i kako je
smrt
sastavni i prirodni dio životnog ciklusa
- i tako ih pripremiti za ono što neminovno dolazi.

ne predbacujem
redatelju
scenaristu
čak ni producentima
što su ubili psa.
bilo bi mi draže da nisu
jer ionako
nitko ne može nikoga
pripremiti ni za što.
ali to se tako radi.

ljudi jednostavno - unatoč iskustvu - vjeruju u takve stvari.

žao mi je što su ubili tog psa
ali se trudim za to naći opravdanje.
ne i Krešo.
u trenutku u kojem auto pregazi psa
on se uozbilji.

nema dobacivanja.
ispija zadnje gutljaje piva
gasi cigaretu
i ustaje.
gledam ga potpuno nepomičnog na sredini sobe.
iznenada napravi neki neodređen pokret rukom
i ode u svoju sobu.

što dulje sjedim sâm pred televizorom
postaje mi jasnije.

ŠTO SE DOGODILO

htio sam ti ispričati što se dogodilo
prije nekoliko večeri
na Dijaninu rođendanu
točnije
na povratku s Dijanina rođendana.

ne znam zašto
ali uvijek zaboravim na to kada te nazovem.

o samom rođendanu nemam ti što reći.
tek da sam oko pola tri shvatio
da nitko nije voljan
odbaciti me do Knežije.

naravno
domaćica je svima ponudila prenoćište
ili druženje do jutarnjih tramvaja
ali nisam bio u pravom raspoloženju:
morao sam leći u svoj krevet.
ili se barem u njemu probuditi.

tramvajsko stajalište je bilo prazno
a noć toplija nego se to po mom džemperu moglo zaključiti.
bio sam u velikom iskušenju da se ispružim
preko one tri žute sjedalice.

dolazak tramvaja me razbudio.
osjećao sam se nekako čudno
vozeći se tridesetjedinicom.

prvo što sam zamijetio jest
da sam najstariji.
drugo što sam zamijetio jest
da sam najtrezniji.

doista je bio čudan osjećaj
voziti se tim tramvajem.

mislio sam
sjeti se kada si se zadnji put vozio noćnim tramvajem.
mislio sam
sjeti se kada si se zadnji put negdje napio
ali stvarno napio
i onda se takav
ni sam ne znajući kako
dovukao kući.

mislio sam
sjeti se kada ti se zadnji put dogodilo da je jedino
čega se od prethodne večeri sjećaš
nekakav nepodnošljiv bijes
i jedan jedini prizor:
šutam šljunak
ili kamenje – ono
luđački odskakuje
i zabija se u
noć.

YO LA TENGO!

budilica je zazvonila poslije pola pet.
ustao sam
odvukao se do kuhinje
stavio vodu za kavu
a onda otišao u kupatilo.
ispišao sam se
oprao ruke
umio.
rukom pokušao srediti kosu.

voda je u međuvremenu prokuhala
i proizvodila onaj specifični metalno-vodeni zvuk.
sasvim se dobro uklapao u glasanje
nekakvih ptičurina
koje su se smjestile u krošnje drvoreda ispred zgrade.
napravio sam dvije jače kave s mlijekom
i otišao u Domagojevu sobu
noseći obje šalice u lijevoj ruci
a desnom se odgurujući od zida.
bio je – relativno – budan.
pružio sam mu onu u kojoj je bilo šećera
i rekao:
mrzim formulu.
primio je šalicu s obje ruke
i rekao:
jebat ću ga ako ne pobijedi.
pokazao sam mu srednji prst slobodne ruke
i rekao:
zašto ne počneš odmah?

dok smo čekali početak utrke
i srkali kavu
Domagoj se okrenuo prema meni

i rekao:
oraspoloži me.
kako bih to mogao učiniti?
upitao sam.
ne znam
smisli nešto
odgovorio je.
trenutak sam razmišljao:
sjeti se onog ludog pornića
koji smo gledali prošli tjedan.
što s njim?
upitao je.
pa ona scena s lubenicom
odgovorio sam.
nasmijao se.
to je bilo stvarno dobro.

kada je počeo obavezni blok reklama prije utrke
ustao sam
i otišao obući džemper.
čak sam u kuhinji stavio ruke pod mlaz tople vode.
kroz šum vode sam čuo da Domagoj nešto dovikuje.
zavrnuo sam slavinu
i viknuo:
ŠTO!?
daj još nešto
dovikivao je iz sobe.
rekao sam
jebi se
i ponovno odvrnuo slavinu.

nakon završetka utrke
Domagoj se izvalio na krevet
zatvorio oči
rekao
dobro jutro

i zaspao.
otišao sam u svoju sobu
i učinio isto.

oko podneva sam se probudio.
nisam imao nikakvog pametnog posla
pa sam ustao reda radi.
u stanu je – doslovce – vladala tišina.
i to ne bilo kakva
nego nedjeljna.
pomislio sam da ću se bolje osjećati nakon tuširanja
ali sam pogriješio.
onda sam skuhao kavu
i gledao kroz kuhinjski prozor.
nije se moglo ništa vidjeti.
rekao sam samo jednom
nedjelja.

kada se Domagoj probudio
pridružio mi se.
to mi je privremeno popravilo raspoloženje.
nakon nekog vremena je ustao
i rekao da ide u sobu čitati.
rekao sam
u redu
i ostao sjediti u kuhinji.
to nije bilo dobro.
svakim trenutkom osjećao sam se sve sjebanije.
onda sam nazvao ženu da joj kažem da je volim.

u vrijeme ručka sam umjesto gladi osjetio paniku.
uletio sam Domagoju u sobu
i povikao:
čovječe
meni je sutra prvi dan na poslu.
on je gledao nešto na TVu

i nije ničim odavao da me je čuo.
onda je ipak rekao:
što sad?
idemo na pivo
rekao sam.

u *Princu* smo sjeli za šank
i naručili pivo.
polako smo ga ispijali
pušili
i razgovarali o bilo čemu.
oko pet sam bio već prilično pripit
pa sam rekao Domagoju
da je bolje da odmah krenemo
ili neću izaći na vlastitim nogama.
vani se već bio spustio mrak.

kada smo stigli u stan
otišao sam u svoju sobu
i zatvorio vrata za sobom.
stavio sam *blue line swinger* na REPEAT
i poglasnio.
sjedio sam na krevetu
u potpunom mraku
i pušio
cigaretu za cigaretom.
Isuse
zašto ne mogu jednostavno pisati poeziju?

SAVRŠENI ZVUČNI ZID ZA KREŠINIH DEVET MINUTA I ŠEST SEKUNDI VJEČNOSTI

čim su se svjetla upalila
Krešo me presreo svojim vratite-nam-novce pogledom.
znao sam da se ovaj gubitak novca
može nadoknaditi jedino
dodatnom potrošnjom.

Princ ili kod mene?
upitao sam.
Princ
odgovorio je.

nakon trećeg piva
već je bio izrazito dobre volje.
nagnuo se prema meni
pokucao me po glavi
i rekao:
ti si jedina osoba koja kada kaže
Pintariću
ne misli ništa loše.
poželio sam mu reći
nemoj biti tako siguran
ali sam samo naručio
još jednu rundu.

nakon šestog piva
prešao je na tequila.
kada sam ga upitao
zašto?
rekao je da mrzi sedmo pivo.

nakon treće tequile
bio je definitivno pijan.

nagnuo se prema meni
uhvatio me za nadlakticu
i upitao:
sjećaš li se kada smo uzeli
jabuku?

nepotrebno pitanje.
i on je to dobro znao.

sjećaš se da je mene zadnjeg opralo? vi ste svi već bili pukli
a meni apsolutno ništa. skoro sam vas počeo mrziti. mislim
znam da mora i mene ako je vas
a opet
i ne mora.

onda si pustio

LOVELESS

poglasnio koliko je išlo. prvo sam pomislio: ovo nije dobra ideja. bio sam u krivu. dok je
svirao *only shallow*

još uvijek ništa. kada je počela *loomer*

jabuka se počela igrati mojim rukama i nogama. prvo je ohladila šake i stopala. pa polako
ostatak ekstremiteta. uostalom

znaš dobro taj osjećaj.

loomer je svakim trenutkom zvučao sve čudnije i bolje. sekunde su se počele otezati. uskoro
sam bio hladan i znojan.

iz utrobe su mi izbijali valovi topline. znao sam: to je to: sad će.

prestao sam disati. i počinje *touched*. pomislio sam: i više od toga: minuta u kojoj se ona
hladnoća pretvara u sreću i ljubav.

predmeti postaju meki i poznati

granice propusne.

onda sam duboko udahnuo i pogledao vas: bili smo mi

najbolji mi

toliko da više

nismo

to

here

knows

when

čista

jebena

sreća

čista

jebena

ljubav

o

oooooooooooo

my

bloody

val

en

ti

n

e

ONO ŠTO SAM PREŠUTIO

bila je jedna od onih loših večeri
za koju nitko nije htio preuzeti odgovornost
a koja je završila tako što je Damir zastao usred rečenice
ustao
i otišao.

ponekad pomislim
ubit ću ga
kada to sljedeći put napravi.
ali znam da neću.

da sam mogao
rekao bih mu
pogledaj nas večeras
kako smo sjeban
kako smo osjetljivi zakopčani ravnodušni
gotovo zli.

da sam mogao
rekao bih mu
sjeti se kakvi smo veličanstveni bili na Ivanovom rođendanu
naročito Domagoj i Ivica:
gotovo su cijelo vrijeme
sjedili u naslonjačima i pričali
blistajući poput obećanja.

nije bilo nikakve dvojbe o čemu su govorili.

da sam mogao
rekao bih mu
lijepo je što smo sjeban
na tako lijep način.

USPOSTAVLJANJE RAVNOTEŽE

ležim u krevetu

i znam:

dolazi

veliko

spuštanje:

započinje blagom mučninom

i bezrazložnim napadom panike.

prije

dok sam ga samo zamišljao

bilo je nešto velebno strašno

- ili barem slikovito -

nešto kao pad u Technicolor™ bezdan.

prije

dok sam ga samo zamišljao

bio sam uvjeren da ću drhtati

- ili se grčiti i znojiti -

ali ništa se od toga nikada nije dogodilo.

sada znam da bi sve to umanjilo snagu tog osjećaja -

da se prevede u bilo kakav pokret

u bilo što

što nije on sam.

KLUB BORACA

kada smo izašli iz kina
Krešo je bio u svom
- za takve situacije -
uobičajeno bijesnom raspoloženju.
psovao je Hollywood kino *Europa* kinodistributere općenito
nacionalnu televiziju slobodu tiska globalizaciju vladu
katolike.
tu sam ga prekinuo podsjetivši ga da je i on sam katolik.
to je bio krivi potez
jer je za trenutak zastao
i okrenuo se prema meni:
TI zaveži!
to je bila TVOJA briljantna ideja
da se ide gledati ovaj film!
nakon toga je nastavio psovati
filmske kritičare krupni kapital binske radnike
Židove crnce kosooke bijelce.
ovaj put nisam ponovio grešku.
još je nekoliko puta opsovao *Nomad*
a onda je zapuhao tako snažan vjetar
da se činilo kako je temperatura odjednom pala za 20 stupnjeva.
to ga je ušutkalo -
ne i smirilo.

ispred *Mimare* je hrpa klinaca na skateovima
pokušavala slomiti vrat.
Krešo ih je prezrivo pogledao
i zavrtio glavom:
pogledaj ih molim te!
umjesto da se drogiraju negdje na toplom!
kimnuo sam u znak slaganja.

dok smo prelazili ulicu

pored nas je prošao školski autobus.
kada su primijetili da gledamo u njihovom pravcu
dvadesetak klinaca nalijepljeno na prozore
isplazilo je jezike ili podiglo srednji prst.
pogledao sam postrance Krešu.
mislio sam da će ga to potpuno razbjesniti
ali nije.
misliš da si pametan
rekao je mirnim glasom
ali klinci te na kraju uvijek razjebu.

ŠTO JE DANIJEL DRAGOJEVIĆ REKAO

kada je snimanje bilo gotovo
Dragojević nas je – Krešimira
Zlatka
i mene –
pozvao na kavu.
mislim da sam uspio
izgledati relativno normalno
iako sam bio izrazito živčan
i temeljito neispavan.
drugim riječima:
potpuno nesposoban za bilo kakav razgovor.
nadao sam se da će to biti protumačeno kao *šutljivost*
a ne kao *nepristojnost*.

kada sam se vratio kući
odmah sam legao u krevet.
unatoč umoru
nisam mogao zaspati.
neprestano sam se prisjećao dijelova razgovora.
nakon nekog vremena sam popustio:
ustao sam iz kreveta
sjeo za stol
i odlučio zapisati što je Danijel Dragojević rekao.

rekao je
pametn čovjek se ne boji
gluposti.

rekao je
strah od gluposti je uvijek veći
u manjim sredinama.

rekao je

najteže je napisati pjesmu
koju svatko može napisati.

rekao je
u većini tekstova naših autora nedostaje stvarnosti
a to je zato što je na ovim prostorima ima jako malo.

rekao je
sasvim je normalno da čovjek osjeti dosadu
kada počne čitati književnu kritiku.

rekao je
uspjeh nije nešto čemu bismo trebali
težiti
rekao je.

u jednom trenutku sam osjetio da bih mogao zaspati
pa sam se vratio u krevet.
zatvorio sam oči i vidio
Dragojevića Krešimira Zlatka i sebe
kako sjedimo za stolom:
oni izgledaju kao tri normalne osobe koje razgovaraju uz kavu
a ja pijem svoju kavu
i pušim - jednu za drugom - Zlatkove cigarete.
onda sam se sjetio intervjuja koji je Peter Bogdanovich
snimio s Johnom Fordom
i bezglasno se nasmijao.
nakon toga
slika je počela polako nestajati
i trenutak prije nego ću zaspati
čuo sam neki poznati glas kako kaže
Danijele
osuđen si na strpljenje.

IZABERI ŽIVOT

nisam bio raspoložen za šetnju
ali bio je zadnji dan za preuzimanje pošiljke
pa sam se dobro utoplio
uzeo *discman*
i krenuo prema Branimirovoj.

bio sam nasred Savske
i slušao *let down*
kada se uključila gradska rasvjeta.
ubrzao sam korak
duboko udahnuo
i zadržao zrak u plućima.

predmeti su se počeli udaljavati
sve dok nisu nestali iza ruba obzora.
osjetio sam kako se ježim
od stopala na gore.
onda su i ljudi počeli polako nestajati
a zatim i sasvim iščezli.
poglasnio sam *discman* do kraja
i pohlepno udahnuo zrak.

NAPAD PODVODNIM BOMBAMA

vratio sam se s posla u šest sati
i Domagoj je već bio otišao u Osijek.
na štednjaku je stajao poklopljen tanjur i poruka.
na samoljepljivom papiriću je pisalo:
jedi s uskličnikom.
i tebi sretan put
rekao sam papiriću
zgužvao ga
i bacio u pepeljaru.
bio sam tako umoran i izgladnio da mi nije bilo do hrane:
da sam imao snage
osjećao bih zahvalnost.
ovako sam samo skuhao kavu
otišao u sobu
i uključio televizor.
na drugom programu je bio dokumentarac o pomorskim bitkama
za vrijeme II. svjetskog rata.
neki tip prekriven paučinom je pričao
kako je za jednog američkog napada podvodnim bombama
htio smiriti posadu
pa je sjeo na svoje zapovjedno mjesto
uzeo knjigu
i pravio se da čita.
za to vrijeme su oko podmornice odjekivale zaglušujuće detonacije
i on je osjećao kako mu se odjeća topi znojem.
a onda mu je prišao njegov zamjenik
i upozorio ga da knjigu drži naopako.
ugasio sam televizor
i sjedio nekoliko minuta u tihoj i polumračnoj sobi.
zatim sam na stolic odložio praznu šalicu
i pomaknuo se na rub dvosjeda
spreman za skok.

kapetane
rekao sam poluglasno
te detonacije nikada ne prestaju.

JOŠ NEŠTO O NJOJ
ILI
KAKO KREŠIMIR PINTARIĆ ZAMIŠLJA
OTAVU

PRVA

danas čvrsto vjerujem
da ljubavna poezija
ukoliko želi privući
čitateljsku pozornost
za početak
nužno mora
dočarati
jedan
stvarno
grozan
prizor.

prvo sam pomislio
da bi *uprizorenje*
valjalo započeti sa
zamislite pijanu ženu
ali sam se predomislio.

početak treba zvučati ovako:
sjetite se pijane žene.

grozan prizor
zar ne?

ali to još nije ništa.

sada se sjetite
da je žena
vaša.

DRUGA

možda na svijetu postoje
važnije stvari
od žene koju volite
ali trenutno se
ne mogu sjetiti
niti jedne.

isto tako
na svijetu možda postoje
gore stvari
od pijane žene
ali trenutno se
itd.

najzanimljivije od svega jest to što
unatoč tomu što već godinama
izlazimo zajedno
nikada nisam uspio primijetiti
kako se opija.

točnije:
nikada nisam primijetio taj prijelaz
između tijeznog i pijanog stanja.

ovako:
pijemo zajedno u birtiji
i ona izgleda
sasvim trijezno
sve dok u jednom trenutku
ne počne izgledati
upadljivo pijano.

jednom sam joj prilikom
- mislim da je bio nekakav četvrtak

ili petak
navečer -
na to skrenuo pozornost.

ona je samo otpila
gutljaj *gin tonica*
i rekla da to nije
ni moja
ni njezina
krivica
nego je u pitanju
nedostatak
prikladnih
riječi.

ne znam kakve su vaše sklonosti
ali ja doista volim kada mi žena
nešto objašnjava
nedostatkom
prikladnih
riječi.

TREĆA

nisam imao u planu
ništa zabavnije
za tu večer
- kao ni za bilo koju drugu -
pa sam odlučio
dopustiti joj
da se ukopa
do kraja.

kako to misliš?
pitam.

tako.
nedostaju nam
riječi
kaže.

pokazujem joj rukom
da slobodno uđe u
podrobniju
razradu.

na Islandu postoji
preko dvadeset izraza
za pijanstvo
što je sasvim dovoljno
da se pokriju sve faze
i svi oblici
pijanstva
kaže.

ispija ostatak *gin tonica*
i dodaje:
a to je sasvim u redu

budući da ljudi tamo
neprestano piju.

da sam malo prisebniji
već bih izvukao
nekakav zaključak
na osnovi
njezine brbljavosti.

odakle ti to?
pitam.

ona pogledom
traži konobara
i ne sluša me.

HEJ.

nisam siguran smije li se uopće
u situaciji kao što je ova
upotrijebiti izraz
razgovor.

vučem je za rukav.
ona samo kaže:
ha?

mrzim ponavljati pitanja.

zar želiš reći
da se ovdje
malo pije?
pitam.

stavlja mi ruku na potiljak
i nježno me privlači k sebi.
usnama mi dodirne
ušnu resicu
i povjerljivo-zagonetno-maznim

glasom mi kaže:
zamisli koliko se pije
na Islandu.

ČETVRTA

kući smo stigli oko pola tri.
s vrata je otišla do trosjeda
i umorno se svalila na njega.
ostala je nepomična
u nekakvom poluležećem položaju
pustivši kosu da joj padne preko lica.
zaključao sam vrata
i sjeo pored nje.
počeo sam je
lagano ljubiti
po vratu
iza uha
itsl.

nije se micala.

hej
rekao sam.

ništa.

hej
ponovio sam.

idemo spavati
rekla je.

a što kažeš na malo tjelovježbe
prije spavanja?
pitao sam.

nope
odsjekla je.

opet sam je poljubio –

ovaj put u uho.
ali ne preglasno.
tek toliko da je pokrenem.

nope abominable snowmane
nope gargoyles
rekla je.

zna se ponekad prebaciti na engleski.
bez nekog razloga.

mislim da se ne mogu sama ni skinuti
promrmljala je.

skočio sam s trosjeda
i demonstrirao joj
dvije tri
bodibilderske poze.

nije reagirala.

nisi valjda pila alkohol?
pokušao sam oponašati zabrinuto-zaprepašteni
glas njezine majke.

nope
rekla je.

zna biti blagoglagoljiva
poput vratara
u trapističkom
samostanu.

maknuo sam joj kosu s lica.
imala je zatvorene oči.

ovdje je netko pio alkohol
rekao sam umorno
i pomirljivo.

otvorila je oči
i pogledala me
ili me barem pokušala pogledati
i rekla:
nope
piano has been drinking.

PETA

moram priznati
da me još na početku
naše veze
upozorila
da nije jedna od onih
koje se daju napiti
i iskoristiti.

naravno da nikada nije rekla
da se ne da napiti.

rekla je kako je sve stvar mjere:
ako popije koliko treba
to je u redu
jer djeluje
stimulativno
ali ako se napije
nije *nizašta*.

bilo kako bilo
moja iskustva
to potvrđuju.

AKO SU VAŠA ISKUSTVA S NJOM DRUKČIJA
MOLIM VAS DA MI SE JAVITE NA
031 122 797.

ŠESTA

svjestan sam činjenice
da postoji veliki broj
savršeno normalnih ljudi
koji nakon pijanstva
mogu uživati
u prijedodnevnoj
šetnji gradom.

ili bilo kojoj aktivnosti
koja podrazumijeva
javni prostor.

ljudi
možda ste normalni
ali vas ne razumijem.

ja se trudim mamurluk
dijeliti samo sa
svojim najbližima.

drukčije se ponašam
jedino u slučaju
kada ga namjeravam razbiti
s nekoliko piva
ili *Jegera*
već u zavisnosti
o godišnjem dobu.

ali razbijanje se uopće ne da
usporediti s dijeljenjem
o kojem je ovdje riječ.

dakle
prednost dajem

sljedećim aktivnostima:

izležavanje u krevetu

neobavezno protuslovljenje

uporno gundanje

i zlostavljanje žene.

ne znam što ona točno

o tome misli

ali mi se čini da mamurluke

podnosi bolje od mene.

to me i ne bi toliko izluđivalo da pri tome i mene ne podnosi

bolje od mene.

SEDMA

budući da je ona nakon pijanstva
uglavnom dobre volje
ne znam smijem li uopće
govoriti o njezinom
mamurluku.

naravno da zbog nepremostive
razlike u raspoloženju
teško shvaća da nisam
idealni sugovornik.

ahoj
kaže mi.

meni se ne da otvoriti oči
a kamoli usta.

panji
skončite prosim
vstup a nastup
dverži se zaviraju
oponaša razglas
praške podzemne.

umjesto odgovora navlačim
pokrivač preko glave.
ona ga miče
i ljubi me
u vrh nosa.

pokušajte *prestup na trase BEEEEE*
ustrajna je.

smrdi ti iz usta
kažem.

to je malo smiri
ali samo nakratko.
pripija se uz mene
i ostaje mirna
nekoliko trenutaka.

sprema provokaciju.
mogu to osjetiti.

voliš li me?
pita.

tako to obično počinje.

ne.
zašto pitaš?
odgovaram
trudeći se da pri tome
zvučim osorno.

zapravo
ne trudim se.
mamuran sam.

što to znači?
pita.

ništa
odgovaram.

HEJ
kako bi bilo da mi posvetite
malo pozornosti
ako već ne ljubavi i nježnosti?
pita.

isto koliko i vi meni noćas
odgovaram.

znači to je
kaže.

znam da to nikamo ne vodi
i zato šutim.
ili ako i vodi nekamo
ja tamo ne želim ići.

osvećuješ mi se zbog izostanka maženja
kaže.

jasno mi je što pokušava.
ali ja i dalje šutim.
ne dam se isprovocirati.

onda se odmiče od mene
i kaže:
zar si sa mnom samo zbog seksa?

to već nadilazi moje sposobnosti
odupiranja provokacijama.
bacam pokrivač na pod
skačem na nju
i urlam:
KOJEG SEKSA!?

ZAKLJUČNA NAPOMENA

imate pravo vjerovati
da sve ovo pišem
zbog vlastitog ega.

ili novca i slave.

dobro:
zbog vlastitog ega.

iako bi bilo glupo
poricati svaku vezu
između pisanja i ega
mislim da to objašnjenje
promašuje bit
cijele stvari.

ako to već nije odavno i dovoljno jasno
reći ću vam otvoreno i nedvosmisleno:
glavni razlog jest taj
što sam svjestan činjenice
da ženu koju voliš
nikada ne smiješ prestati
zavoditi.

ZAKLJUČNA PJESMA ILI SLOBODNI STE POVJEROVATI BILO ŠTO

*ležali su uznojeni na krevetu.
zrak je bio težak i nepomičan.
zidovi i žaluzine su zadržavali
sunčevu svjetlost
ali ne i toplinu.
teško disanje je bilo uronjeno
u zvučni zid složen od
tisuću usplamtjelih cvrčaka.*

zadovoljna?
je li to bilo to?
upitao sam
gledajući strop.

aha
odgovorila sam.

onda nije šteta za krevet
rekao sam.

nasmijala sam se i pogledala ga.
gledao je strop.

*gledala ga je.
onda je i on pogledao nju.*

o čemu razmišljaš?
upitao sam.

htjela bih da mi kupiš mačića i zečića.
obećao si
rekla sam.

dobro.

kada Rebeka umre
rekao sam.

nemoj to govoriti.
Rebeka neće umrijeti
rekla sam i odvratila pogled.

naravno da hoće.
i mačić i zečić će.
i mi ćemo
rekao sam.

zatvorila je oči i šutjela.

znam.
samo nemoj to govoriti
rekla sam.

zašto ne?
upitao sam.
to niti ubrzava
niti usporava stvar
rekao sam.

prekini
rekla sam.
šuti
rekla sam.

šutjeli su neko vrijeme.

dobro.
Rebeka neće umrijeti
rekao sam i stavio joj ruku na trbuh.
dobro?

*maknula je njegovu ruku s trbuha
i okrenula se zidu.*

nemoj govoriti o tome
rekla sam
gledajući zid.

dobro.
neću
rekao sam
gledajući njezina leđa.

dobro?

NAKON ZVUČNOG SIGNALA MOŽETE OSTAVITI PORUKU

dogodilo se
baš onako kao što si rekao da može
ili hoće
ne sjećam se više
znam samo da sam hodao ulicom
jason pierce je pjevao
when you smile
you know you blind me
to all the horrors I see
i onda se dogodilo
baš taj osmijeh
nekakav predivan osjećaj
znaš
onaj osjećaj kada dignesh pogled prema nebu
ne znajući što bi tamo točno trebao vidjeti
više kao da provjeravaš
ne gleda li netko tebe

Krešimir Pintarić

Rođen 1971. godine u Osijeku. Diplomirao je komparativnu književnost, bibliotekarstvo i opću informatologiju na Filozofskom fakultetu u Zagrebu.

Uvršten je u više antologija, prevođen je i objavljivan na slovenskom, češkom, njemačkom i engleskom. Pisao je kolumne i glazbene recenzije, te radio kao novinar i urednik za veći broj tjednika, magazina i web portala.

Za debitantsku knjigu pjesama/tekstova *Tour de force* 1997. godine dobio je nagradu Josip i Ivan Korazac u kategoriji mladih autora, a treća zbirka poezije *Commedia* priređena je i kao prva hrvatska multimedijaska zbirka stihova na CD-ROM-u i u tiskanom izdanju.

Od 2001. glavni je urednik i voditelj projekta Besplatne elektroničke knjige [BEK] Društva za promicanje književnosti na novim medijima [DPKM] (elektronickeknjige.com).

Autorove mrežne stranice nalaze se na adresi www.kresimirpintaric.com.

Objavio: *Tour de force* (poezija/proza, 1997); *Divovski koraci* (poezija, 2001); *Commedia* (poezija/multimedija, 2002); *Rebeka mrzi kada kokoši trče bez glave* (priče, 2003); *Ljubav je sve* (roman, 2005) i *U tvom zagrljaju zaboravljam svako pretrpljeno zlo* (roman, 2008).

Biblioteka Online

knjiga 11

Krešimir Pintarić

DIVOVSKI KORACI

© 2004 Krešimir Pintarić

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2004, 2015, 2016

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Aleksandra David

Urednik

Krešimir Pintarić

Fotografija

© Domagoj Lozina

ISBN 978-953-6924-18-9 (HTML)

ISBN 978-953-345-054-4 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-055-1 (PDF)

ISBN 978-953-345-056-8 (MOBI)

Prvo izdanje

Ghetaldus, Zagreb, 2001.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Zagrebačke banke d.d.**

